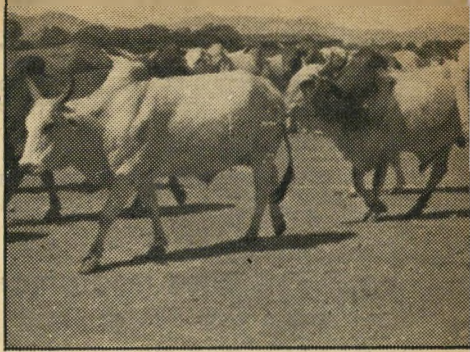
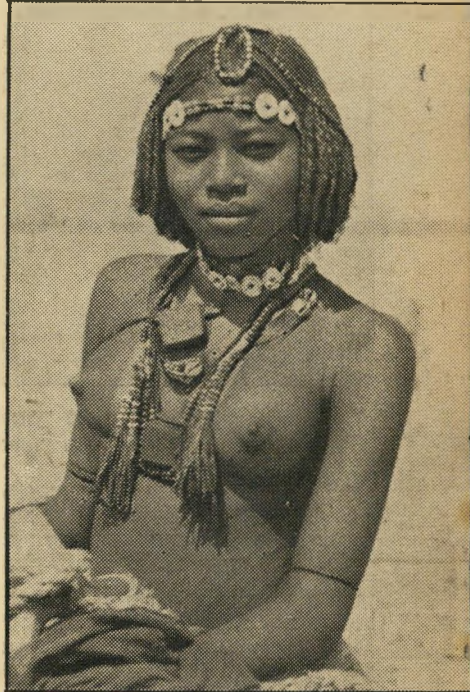

את הרובה, מוכן לידה... הם נעצרו לפני הג'יפ...

של הנוער הישראלי ארץ ההרפתקאות הבלתי מוגבלות. חיייהם, כשאת מקום האינדיאנים ממלאים, לשם גיוון, ועצומים, במרחקים אגדיים, בדרכים משבשבות, בהן הבחורים לעתים קרובות מתעוררות תיגרות דמים בינם, בעיקר אצל שבטי הסומאליים, בעלי ההכרה הפוליטית. וזו לכל מקרה הם מנת'חלקם היומיומי של הבחורים.

ים הבחורים אף לרגע את נשקם, אפילו כשהם נתקלים על קישוטיה האופייניים, כולל כמה קמיעות נגד ידי רופאי האליל שנמצאים בכל רחבי חבש.

את הדרך, צולם על ידי פלן מתוך מכונות

תים ממימי הנחלים הרבים הגואים בימי הגשמים.

בעוצמה והקור היה אכזרי. בשעה כזו כבר לא יטרידו אותנו החיות, שכן הקור הכריזן למאורותיהן. חתולי הבר והשועלים הם היצורים היחידים אולי שנשמע אותן עוד בלי להזהר.

אולם היתה סבה משכנעת מאד להתעורר. תי. משהו העיק עלי עוד מתחילת הערב. זה כמעט שנתיים שנמצאתי בשליחות חברת ארץ נקודה בארץ זו, רחוק מהבית, מההוי ומהמתהוה בארצנו בשעה זו. רציתי לעשות את חשבון הנפש. רציתי להרהר, לחשוב. באחד הארגונים נמצאת חבילת עתונים מהארץ ש' קבלתי באדיסאבה לפני יציאתי. רצון עז תקף אותי לקרוא עשוי, כאן ובשעה זו בין חיות הפרא ובקור החור, להתעטף מסביבי באווירה ישראלית ולשכח את כל הסובב אותי. הגענועים ארצה תקפו אותי. מעולם לא התנסיתי בחוויה זו של געגועים לארץ, לרחובותיה לגבעותיה לכפריה ולאחוריה.

מה החזיק אותי שנתיים בארץ זרה זו, בלי תי מתורבתת ונחשלת, ארץ זרה לרוחי?

המניע הקובע היה התכונה הטבעית בכל יצור אנוש. האדם נולד עם יצרים ואינסטינקטים הטבעיים עמוק בהכרתו ותת הכרתו. אדם לא נולד על גנת לחיות בין גושי בניינים ולהתהלך על דרך מרוצפת ולשבת בתוך מכונות ולהתרחץ באמבטיית חרסינה או ל' אכול דוקא במולג גדול או קטן.

כל פעולתי בשנתיים אלו היתה בתוך ה' עולם המופלא של הטבע, של המרחבים וה' חופש. כאן אורבות לך גם סכנות הטבע: נה' רות עוברים על גדותיהם, חיות טורפות, קור וחום. ההגבה האוטומטית שלך היא, מטבעו של יצור חי, עצמאי ובלתי תלוי המסתמך על האינסטינקטים והתכונות שהטבע העניק לך.

ממה יכול אדם להרגיש סיפוק יותר מזאת? איפה יכולים יושבי כרכים כמו רוב רובנו בעולם זה, לעבור את החוויה הטבעית שאלהים העניק לו: להתמזג עם הנוף ולהיות חלק מ' מנו? חיתתי בין הילידים וראיתי אותם בשמ' חתם וצערם. לא חסרה להם מישה עם סדינים לבנים וגם בית מבטון לא היה דרוש להם. אר' למ המרחבים, השדות, יערות העד היו חלק בלתי נפרד מהיו חיהם. הם הגנו על חייהם מ' פני חיות טורפות באותו חרוף נפש כאחד מ' אתנו החוצה את הרחוב בוהירות מפני מכר' נית וורסת.

האינסטינקטים הקדומים חבויים בכל אחד מ' אתנו. הם אסורים עמוק עמוק פנימה וסגורים על מסגר ובריה. ובארץ זו הרגשתי מיד עם בואי את ההרוחה התת הכרתית של השתח' ררות מאויקים ומנעולים.

ללא ספק היתה זו ההרגשה שליוותה אותי כל הזמן בחבש. היא שבתה את לבי, ואז הת' עלמתי מן התנאים הקשים.

והנה נכנס גורם חדש: הגעגועים ארצה.

השנקלה

יצאתי בשעוני כשאני מכורבל עדיין עם השמיכה מעל לראשי. השעון הראה קרוב לחמש. הפשלתי את השמיכה. מזננה ר' טדסה ישנו בין הסמרטוטים והשמיכות. גר' גבתי את ההבל מעל זכוכית המגן. הרוח נש' בה עדיין והקור היה חודר. הגיפ עמד בכון למורה. אור חיוור כבר החל להפציע.

מצבנו היה בישי. הדרך הקשה ביותר היתה עדיין לפני. המכונות במצב בלתי תקין והפ' גישה בגובה, בבוקר בשעה אחת-עשרה לא תוכל לצאת לפועל.

מבעד לזכוכית המגן הבחנתי בפרורי קרח על גבי מכסה המנוע. האור היה כבר מספיק כדי להתחיל לפעול.

נעזרתי את שני החבשים שלי ואני קפצתי מהמכונות כדי להתנער מהקור. השביל נראה לפני כבר בבירור. הרוח הפסיקה לנשוב והכל חזר לקדמותו. השמים לא היו מעוננים ו' תוך כמה שעות עמד לשתר החום הקשה מ' נשוא. "האם נצליח להסתלק מכאן?" הרהרתי.

עשיתי תרגילי התעמלות על מנת להתחמם. על השביל הבחנתי בתנועה של יצורים בלתי ברורים. הפסקתי את תנועותי ונעצתי מבטי לעבר המקום. דמדומי הבקר עוד היו עמומים

ולא יכולתי להבחין מי שם. אולם שמעתי קור לוח. קולות יצורי אדם. שלפתי את הכלי ופתחתי את דלת המכונות כדי להעיר שוב את שני השחורים.

הם נחרו עדיין. ניערתי בחזקה את טדסה ומזננה ואמרתי להם לצאת מהמכונות עם נשק.

בכל דרכנו בדרך האיים לא פגשנו נפש אדם מאתמול. האזור כולו היה שומם. פראי יובש "יתכן שזוהי שיירת סוחרים, או השד יודע מה", חשבתי.

שני הבחורים החבשים יצאו מן המכונות עם רובים. הם היו עדיין מנומנים. הראיתי להם בכון התנועה והקול ושאלתי אותם מי זה יכול להיות כאן בשעה זו. טדסה היה ה' ראשון שהתפכח.

"זוהי שיירה של סוחרים, כנראה", אמר. "על כל פנים. עלינו להיות זהירים", אמרתי. "מוטב שלא יראו אותי. אני אשב במ' כונות. תן לי את הרובה שלך וקח את אק' דוחי והסתר אותי בכיסך. אתה מזננה, עמוד ליד דלת המכונות עם הרובה בפנים, מוכן לכל פורענות. הם לא צריכים לראות אותנו עם נשק. באם יתקיפו, החזיקו את הנשק קרוב ונחו לשמוש מייד".

הקולות באו ממרחק של כ-150 מטר. משם אפשר היה גם לראות, כמעט בבירור, את היצורים המתקרבים. השחר החל להפציע.

החלון. מבעד לשמשת המגן של הגיפ ראה פלן לא אחת חיות טורפות הצמאות לדם.

נכנסתי למכונות. מזננה הניח את הרובה שלו לצידו וחכה ליד הדלת. טדסה הסתובב לפני הגיפ.

מזננה הפליט לעברי: "אלה הם השנקלה". חבורת הילידים נעצרה לפתע. הם ראו את הגיפ. כמה מהם קפצו לצד הדרך. הם נשארו עומדים ולא התקדמו.

"אם הם השנקלה, הרי עלול העניין להיות רציני", חשבתי.

אלה הם הילידים מהמחוזות הדרומיים, יור' עים כעובדי אלילים וציידים למופת.

"איוו שפה הם מדברים?" שאלתי את מזננה, "האם טדסה או אתה יודעים לדבר אתם?"

"הם יודעים אמריקית קצת אבל יש להם שפה משלהם. הם יבינו אותנו".

קראתי את טדסה אלי ואמרתי לו שיגש אליהם, יברך אותם, וישאל אותם אם הם רוצים לחם. (בחבש לא אוכלים לחם העשוי מקמח שעורה או חטה, אולם הילידים מאד מתאווים לזה).

בני השנקלה עוד עמדו על מקומם. הם גר' או מזויינים רק ברמחים וגרזינים קצרים. טדסה היה לבוש בתלבושת החבשית, לכן לא נרתעו ממנו. חזרו זה ידע לדבר חוץ מ' שפת האם, גם את השפה הטיגרינית, גלה, וכמובן גם איטלקית. הוא עמד כמה רגעים אתם ואחר-כך חזר עם אחד מהם. לא היה טעם להמשיך להתחבא מהם, כי המכונות דרשה תיקון ואני מוכרח עוד מעט להתחיל בו.

טדסה נגש לארגו האוכל והוציא משם לחם לבן ונתנו לאיש השנקלה. הוא היה לבוש בחצי גופו התחתון בעור גס ועל כתפו היתה תלויה חתיכת עור נוספת. הראש גם הוא היה מכוסה בעור.

כשהבחין בי, קפאה הבעת פניו. ברכתי

אותו במגוד ראש ובכרכה החבשית. הוא לא ענה לי.

טדסה התרחק אתו לעבר השאר כשהוא בוצע את הככר לחלקים מתאימים. הם היו שבעה-שמונה גברים בלבד. הם חטפו את ה' לחם ואכלוהו בוהירות. כנראה שהיתה זו הפעם הראשונה בחייהם לטעום טעם לחם. בדרך כלל הם חיים רק על בשר צייד והם בודדים מטבעם.

כולם התקרבו לעבר המכונות ועמדו מ' מרחק מה ממנה. הגיפ היה צבוע בצבע אדום מבריק.

השמש עלתה זה עתה ופרצופיהם השתקפו בצבע. הם החלו לגחן. בבואתם נראה שבר' רה על רקע הקווים המעוקלים וכמה מהם נסוגו בבהלה למראה פרצופם, העקום.

חזותם האמיתית היתה לא פחות מזוהר. כמה מהם לבשו עורות פנתרים, ועל גבו של כל אחד מהם היתה תלויה אמתחת קשורה לצוארם. מקלותיהם היו עקמומיים ובקצו' תיהם היה חוד ברזל גס. שערותיהם ארוכות וקלועות בצמות והבון היבש היה מרוח עלי' הן ושמר על צורתן. מה שנבצר ממני להבין הוא איך הם מתגלזים.

בינתיים דחק לי הזמן. היה ברור שהם לא יעזבו כה מהר את המקום.

יצאתי מהמכונות להתייעץ עם טדסה. ל' מראי נסוגו כולם. ידעתי שלא היו להם כוח' נות תוקפניות נגדנו, ובאם היו להם, הרי נוכחותו של לבן, תרתיע אותם לגמרי. אמרתי לטדסה שלפני כל דבר אנו מוכרחים לגשת לתיקון הקלקול ועליו לדרוש מהם לעמוד ממרחק.

למזננה הוריתי לעמוד קרוב למכונות ולש' מור מעל מושב המכונות על תנועותיהם של הפראים.

נגשתי לפתיחת מכסה המנוע. לאחר מכן ניסיתי להתייעץ את המכונות. למשמע זמ' זום המנוע. נסוגו השנקלה אחורה.

היה צורך להתחיל בפרוק הצנורות ונקויים.

מכונות בין סוכות הגנה

עבור מחצית השעה החלו הפראים להסתלק. טדסה ספר לי שהוא הזהירם שהמכונות תתחיל מיד ל'רוץ חזק ומהר" ו' לכן מוטב שיסתלקו יותר רחוק.

עתה יכולתי להיעזר על ידי מזננה וטדסה. התיקון היה רציני מכדי שאוכל להתגבר עליו במהרה. רק בשעה 10 החל המנוע לפעול סוף סוף.

חטפנו משהו לפה ומיד התחלנו לנסוע.

המהירות היתה של חמשה קילומטר לשעה. שני ברגים ממערכת הקפיצים האחוריים נש' ברו. קשרנו את המקום הנפגע בזבל והמ' שכנו. הגשם התחיל לרדת. בשתיים אחר ה' צהריים הגענו לנקודה המיושבת הראשונה, על גבול מחוז בלה: כפר בשם דונצ'י. ערכנו מדורה והרתחנו תה. זו הפעם הראשון' נה מאתמול בבוקר. המשכנו לאחר מכן ב' תוך גשם וברד, עברנו נחלים גואים ואיבדנו את השביל. ממרחק ניכר אני הבחנתי לפתע בנוף המוכר לי.

הגענו בחשכה לפורה-בוקה, שטח של אנשי הגלה המוכר לי. אנו מוצאים בעזרת גלה אחד מבני המקום, את השביל המוביל לסוכות של טורה, סוכני בשטחים אלה. מ' כל הסוכות והמאורות יצאו בבהלה הנשים והגברים והגיעו לסוכות של טורה, כשהם מתפעלים מאורות המכונות.

טורה עצמו נרגש ונלהב עד פדי אבדו עש' תונותיו. טדסה ביקש מים תמים. שתי נשור' תיו של טורה הירות בסוכה זו ניגשות ל' מלאכה. הגישו לי את הכסא הגבוה העשוי מעורות והבעירו מדורה גדולה. במהרה הת' קינו גם את הסעודה: שעורה כחושה מעור' בת בחמאה ביתית מסריחה, וקפה העשוי מ' קליפות הגרגרים, ותוספת מלה.

רק בשעה מאוחרת נרגעו אנשי הגלה מ' ההפתעה והכבוד הבלתי צפויים. לבסוף הת' כנסתי בין שמיותי ופרשתי את מזרונ ה' אוויר על האדמה.

למחרת, בתשע בבוקר, הגעתי לגבוא.